

Ændringsforslag, og at jeg der er enig med det øvrige Udvalg. Jeg ønsker kun at gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger til selve Lovforslaget, saaledes som det endelig foreligger. Jeg skal ikke opholde mig ved mit principielle Syn paa denne Sags, Sygekassens, Ordning. I saa Henseende skal jeg tillade mig at henvise til Rigsdagsforhandlingerne 1889—90, Folketingstidendens 2den Afdeling, Sp. 2551 ff., hvor jeg temmelig udførlig har udtalt mig derom. Ved samme Lejlighed omtalte jeg det nu forandrede Lovforslag om anerkendte Sygekasser, kritiserede det og søgte at paavise, at det virkelig ikke var givet, at Sygekasserne vilde have nogen nævneværdig Fordel ud af det, hvis Lovforslaget blev ophøjet til Lov. Jeg søgte særlig Bevist dert og derved, at mange af de Fordele, som Sygekasserne havde haft, før det offentlige traadte til, vilde, saa snart Staten og Kommunen traadte til som Pligt, blive forsvindende for Sygekasserne. Endvidere mente jeg, at de øvrige private Fordele, som de havde af Væresmedlemmer og meget forskelligt andet, og saa vilde forsvinde, hvilket vilde medføre et temmelig betydeligt Tab for dem. Jeg tror, at man den Gang beregnede saadanne særlige Ekstraindtægter til mellem 100—150,000 Kr. aarlig, og der var jo meget, der talte for, at disse Ekstraindtægter vilde forsvinde, saasnart Staten og Kommunen traadte til. Dertil kom, at Lægerne selvfolgelig vilde forlange større Honorar for deres Arbejde. Det er en bekendt Sag, jo alle ere vistnok enige om, at Sygekasserne forlængst vilde være gaaede til Grunde, hvis ikke Lægerne havde vist den Opofrelse mod Sygekasserne, som de have vist, men man kan dog let forstaa, at naar Stats- og Kommunekasserne traadte til, vilde Lægerne gøre deres retfærdige Krav gældende, hvilket i Forening med Tabet af de Ekstraindtægter, som jeg nævnte, at Sygekasserne havde, meget let vilde kunne borttage den Støtte og mere til, som blev tilbudt i Regeringens daværende Lovforslag. Det kunde maaske se underligt ud, at jeg nu, efter at have undertastet Lovforslaget en saa gennemgaaende Kritik som den Gang, er enig med det ærede Udvalg om at indstille Forslaget, som det nu foreligger. Rent finansielt set kan det ikke siges, at der bydes Sygekasserne noget mere nu i Lovforslagets nuværende Form, end Tilfældet var igennem Regeringens daværende Forslag, men jeg tror dog, at der er en ganske betydelig Forskel paa Forslaget nu og Forslaget, som det var forelagt af Regeringen. Som sagt, at Tilfældet bliver omtrent det samme, ere vi

jo enige om, men Formen, hvorunder dette Tilfældet kommer, er noget andet nu, end det var efter det oprindelige Forslag. Det er nemlig nu saaledes, at hele Tilfældet skal udredes af Statskassen, og ingen Part af det af Kommunekasserne, hvilket jo selvfolgelig vil medføre, at Kommunekasserne vilde stille sig lige saa velvillig over for Sygekasserne nu efter dette Lovforslags Vedtagelse, som de have gjort tidligere, ja, der kan jo være en hel Del, der taler for, at de maaske endog vilde stille sig velvilligere end tidligere. I hvert Fald er den Grund jo ikke længer til Stede, at de blive tvungne til af Kommunekasserne at yde noget bestemt Bidrag til Sygekasserne, og der kan derfor i den Henseende ikke være Grund for Kommunerne til at trække sig tilbage; de frivillige Gaver vilde vel sagtens ogsaa blive de samme. Hvad Lægerne angaar, ved man ganske sikkert ikke endnu, hvorledes de vilde stille sig. Hvis det igen bliver indført, at Sygekasserne skulle have Løge, vilde de jo meget let kunne strue deres Fordringer saa højt op, at selve Stats-tilfældet ikke vil blive stort ud over den Forhøjelse, som de kunne faa i Sindet at forlange. Trods alt dette, har jeg dog ikke betænkt mig paa at være med til at indstille Forslaget nu, som det foreligger, til Vedtagelse her i Tinget, og jeg skal sige hvorfor. Det er da specielt af den Grund, at jeg anser det som en bydende Nødvendighed, at der hurtigt muligt bliver gjort noget for Sygekasserne, hvis de vedblivende skulle opretholdes som Sygekasseinstitution, og hertil har ikke dette Lovforslags Fremkomst bidraget saa ganske lidt. Det er sikkert den højtærede Indenrigsminister og dette Ting's Medlemmer bekendt, at siden dette Lovforslag kom paa Folketingets og i det hele taget paa Rigsdagens Bord, har der stadig lydt Raab fra Lægerne om Lønningforhøjelse, og mange Sygekasser have allerede nu set sig nødsagede til at efterkomme dette Ønske. Det vil altsaa ses og forstaaes, at Lovforslaget, inden det bliver Lov, har bidraget til at forøge Sygekassernes Udgifter med høiere Honorarer til deres Læger, og Lægerne have jo forudsagt og ere enstemmig af den Mening, at de i en nær Fremtid vilde have en yderligere Forhøjelse; de ere blevne enige om, at Læger, som overtage ny Sygekasser eller blive Læger i Sygekasser, hvori de ikke have fungeret før, skulle forlange en betydelig Forhøjelse. Jeg mener altsaa, der er god Grund til saa hurtigt som muligt, og selv om man ikke kan faa alt det, man ønsker, for at komme Sygekasserne til Hjælp, at faa en Lov igennem